

Ewa Bem, Sonet 144

Dwie znam miłości, rozpacz i pociechę;
Jak dwa anioły kroków moich strzegą,
Jasny — to chłopiec nieskażony grzechem.
Ciemny jest panią koloru ciemnego.

Ona mnie zwodzi w piekielne otchłanie,
Ona mi chłopca ciałem swoim woła
I czystość jego niecną dumą plami;
Psowa i w diabła chce zmienić anioła.

Czy anioł stanie się duchem przeklętym,
Orzec nie umiem, domyślać się boję;
Skoro przyjaźnią się szatan ze świętym,
W piekle, być może, przestają oboje.

Lecz się nie dowiem; żyć będę dla niego.
Póki zły anioł nie spali dobrego.